

Ljuset återkommer

Ur dagboken

071009

"Med en gång jag vaknade i morse kände jag den. Förändringen. Som ett litet envetet ihållande pirrande någonstans i trakten av mellangärdet pockande på uppmärksamhet. Något var annorlunda. Kändes annorlunda. Så slog det mig... jag hade inte ont någonstans. Nåja lite nöp det väl i såren när jag rörde på mig och djupandades, men den där fruktansvärda värken som varit min reskamrat i flera dygn, hade rest vidare utan mig. Där jag låg kände jag mig så lätt om hjärtat och..... hungrig. Vrålhungrig! Jag kikade på klockan; halv fem. HALV FEM???? Jag insåg med blixstens hastighet att jag sovit en hel natt och samtidigt att den där bomullen som hjärnan varit invirad i var borta.

Upp! Upp! Det pirrade i kroppen som om tusen myror sprang fram och tillbaka och jag måste upp ur sängen, röra på mig, fick ingen luft, måste ut.... Slängde av mig sängkläderna och reste mig hastigt upp, varpå rummet, världen snurrade till och det kändes som jag skulle svimma. La mig ner igen. Svetten lackade. "Jag ska inte spy, jag ska inte spy!" Andas i små snabba ytliga pustar - in och ut, in och ut. Efter en stund lugnar hjärtats snabba pickande ner sig, världen stillnar och illamåendet går över. Kan så småningom ta djupare andetag och känner samma driv igen. Måste upp ur sängen.

Reser mig igen, försiktigare denna gång, och klarar av att sitta kvar. Andas så djupa andetag jag kan och världen håller sig lugn. Testar att ställa mig upp. Svag och ledbruten. Öm överallt. Tar några steg mot toa. Och så några till. Darrigt kommer jag dit, tänder lampan och får en chock när jag ser spegelbilden. Vem f-n är det där? Mager, blek och ögon som brinner. Lutar mig förvirrat närmare och först ser jag bara mamma som tittar tillbaka på mig, men sakta går sanningen upp för mig att främlingen i spegeln är jag. Snacka om en "bad hairday!" I duschen kommer nästa chock. Det finns nästan inget kvar av mig. Hur många kilo har jag gått ner egentligen?

Tillbaka i sängen ren och med rena kläder känns det ändå bättre. Drivkraften som jagade upp mig är borta och jag känner mig "helt slut". Utanför dörren hör jag efter en stund, hur morgonarbetet börjar för personalen och nu driver hungern mig upp och ut till dagrummet där jag vet att det finns smörgåsar och skorpor, te och kaffe, och annan frukostmat. Försiktigt och lite darrig tassar jag iväg längs korridoren och hälsar på några undersköterskor som leende och med några glada kommentarer hälsar tillbaka. Änglar.

Efter mina sedvanliga skorpor och mitt te som jag för första gången på dagar åt sittandes på en stol vid ett bord, gick jag ut på den angränsande balkongen och andades njutande in den friska höstluften och kände dess bett nypa i kinderna. Då återkom den där känslan att jag måste röra på mig. Så hastigt jag förmådde gick jag tillbaka mot rummet, gick förbi där syrran fortfarande sov, och ut mot dörrarna in till avdelningen.

Där fanns både hissar och trappor. Jag tog trapporna och började gå ner, våning för våning. Stannade vi sjunde (halvvägs ner till entrén) och vände uppåt igen, två trappsteg i taget. I badtofflor. Syrrans stora förvånande bruna "koögon" uppifrån sängen när jag stretchade på golvet efteråt var en syn för gudar.

Jag har svårt att hänga med i hur fort allt vänder nu. Plötsligt lyser det om syrran. Hennes långa hår, som när vi kom hängde tunt och risigt runt ansikter glänser i sin ursprungliga mahognyfärg och böjer sig glatt i topparna. Av ansiktets torra gråbleka kvisslor syns inte ett spår. Istället glittrar ögonen och det finns en ny ton i rösten som skvallrar om hopp och framtidstro. Medan jag har tappat mer än ett kilo om dagen verkar det som hon har gått upp flera stycken. Även om jag också nästan känner mig som vanligt så säger ansiktet i spegeln och kroppen något helt annat. Det finns en enorm trötthet inuti som ingen sömn i världen kan råda bot på. En naturlig reaktion efter en donation, har jag hört. Mager, urgröpt och gråblek, med mörka skuggor under ögonen. Blicken som stirrar tillbaka. Den berättar om en själ som sett helvetet och överlevt. Ändå skulle jag gladeligen gå igenom alltihop igen för kärleken till min syster.

På eftermiddagen tog jag en svängom med trapporna igen, bara för att det är så skönt att få röra på mig. Alla tretton våningarna ner och upp. Hade jag haft gympadojjorna istället för badtofflorna hade jag fortsatt ut. Tog inte Ketugansprutan på kvällen för läkaren har sagt att så länge jag behöver smärtlindring får jag inte åka hem. Och nu känner jag mig redo att göra just det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Evelyn Falk Möller med Poeter.se id #55106 innehar upphovsrätten